

«Σπασμένα» και «Η Συλλογή»

ΤΟ ΓΕΓΟΝΟΣ ότι δύο μονόπρακτα έργα, «Σπασμένα» της Κωνσταντίας Σωτηρίου και «Η Συλλογή» του Γιάννη Αghσιλάου, αποτελούν δύο μέρη της παραγωγής της ΕΘΑΛ σε σκηνοθεσία του Μηνά Τίγκιλη, σαφώς δε σημαίνει ότι πρέπει να τα δούμε με συγκριτική διάθεση. Απλά αποκόμισα την εντύπωση ότι οι συνθεατές μου, αλλά ίσως και ο σκηνοθέτης, δεν είδαν το κείμενο της Κ. Σωτηρίου ως σκηνικά γόνιμο και διαφώνησα μαζί τους. Από το αναλόγιο στα πλαίσια του φετινού PLAY με εντυπωσίασε ο πιντερικός τρόπος με τον οποίο η συγγραφέας χρησιμοποιεί τον λόγο. Η επαναληπτικότητα και η ελλειπτικότητα του λόγου λειτουργούν ως αποτελεσματικά εργαλεία για την έκφραση της αποτελμάτωσης μιας σχέσης, της αλληλοεξάρτησης ως αλληλοπαγίδευσης των συζύγων.

Οι δύο ήρωες του έργου με θλίψη κοιτούν το άδειο κέλυφος του γάμου τους και τα σπασμένα της ζωής τους. Η συγγραφέας δεν ανακαλεί τον Στρίνπεργκ, είναι η θλίψη που ανάγεται σε βασικό μοτίβο του έργου. Πιστεύω πως ο σκηνοθέτης δεν

προσθέτει απλά διάρκεια στο μονόπρακτο με τα βίντεο και τις επιπρόσθετες επαναλήψεις διαλόγων, αλλά αισθάνεται την ανάγκη να εμπλουτίσει τη σκηνική δράση, ανάγκη την οποία εγώ ως θεατής δεν την ένιωσα. Πιστεύω πως οι πολύ καλοί Φώτης Γεωργίδης και Μαρία Φιλίππου διαθέτουν

την υποκριτική επάρκεια για να αναδείξουν την ποιότητα του κειμένου. Η συγγραφέας χρησιμοποιεί περιορισμένο λεξιλόγιο, στενεύοντας τη λεκτική επιφάνεια του έργου για να μεγαλώσει το βάθος του.

Ο λόγος του Γιάννη Αghσιλάου είναι πληθωρικός, οι διάλογοί του έχουν τον χα-

ρακτήρα αναμέτρησης, πάλης μεταξύ των δύο ηρώων. Νοικοκύρης και εισβολέας, μια παραδοσιακή δραματουργική συνταγή με πάμπολλες παραλλαγές. Δύο εκ πρώτης όψης διαμετρικώς αντίθετοι μεταξύ τους άνθρωποι, η παράνομη παραβίαση, η βίαιη αντίδραση, ποιος είναι θύτης, ποιος είναι θύμα. Ο σκηνοθέτης δείχνει να απολαμβάνει τις στροφές της πλοκής της «Συλλογής», τις αποκαλύψεις, τις αναπάντεχες συναισθηματικές γεφυρώσεις μεταξύ τους. Προσωπικά βρήκα αυτές τις στροφές απότομες. Θεωρώ ότι το κείμενο του Γιάννη Αghσιλάου βρίσκεται κάτω από πολλούς λογοτεχνικούς αστερισμούς ταυτόχρονα, σαν να αλλάζει είδος εν κινήσει.

Ο Φίλιππος Σοφιανός σταδιακά προσθέτει συναισθηματισμό στο αρχικό ύφος του κυρίαρχου της αναμέτρησης, χωρίς να αποσαφηνίσει τον χαρακτήρα. Ο Στέλιος Ανδρονίκου, που έπλασε τόσο καλό Παναγιωτάκη στην πρόσφατη «Μαντάμ Σουσού», δυσκολεύεται στον ρόλο του δεκαεφτάχρονου εισβολέα.

NONA ΜΟΛΕΣΚΗ